

El futur de la Casa de Cultura

En el decurs dels últims mesos, s'ha tornat a posar sobre la taula el present i el futur de la Casa de Cultura Tomàs de Lorenzana de Girona. El Patronat de la casa –Cultura de la Generalitat, Diputació, Ajuntament i altres institucions– va reunir-se després de tres anys de silenci i va anunciar un nou intent de posar al dia aquest enorme i desaprofitat equipament cultural de la ciutat i de molt més enllà. Dos intents de renovació frustrats el precedeixen: els promoguts successivament pels coordinadors de Cultura Joan Saqués i Natàlia Molero. Cal esperar que el tercer, propugnat pel coordinador actual, Joan Domènech, sigui el definitiu, i que no creixi més el complex de perplexitat i d'impotència que envolta des de fa temps la baluerna de l'antic Hospici.

S'ha encarregat a un arquitecte l'estudi de la situació física de l'edifici, i s'ha encomanat a una empresa especialitzada el contacte amb les forces vives locals, per tal de prendre el pols a la societat i conèixer criteris sobre la destinació final de l'immoble. Avançant-se a tot això, Joan Domènech va organitzar i presidir el seu propi debat públic i obert, amb la participació de nombrosos ciutadans prèviament convocats. Cap al final de la reunió, que d'entrada semblava evidenciar allò de «tants caps, tants barrets», va quedar clar que les múltiples propostes sorgides es podien encloure en dos grups: el dels que veuen la Casa de Cultura com una estructura d'acolliment i d'aixopluc d'activitats diverses sense un pla preconcebut –com un hotel d'entitats o un calaix de sastre de serveis culturals– i el dels que la imaginem com un centre integrador amb un projecte propi.

Seria una injustícia i una ingratitud oblidar tot el que ha fet fins ara la Casa de Cultura com a lloc d'acollida de grans projectes culturals que sense la seva hospitalitat potser no haurien pogut cristal·litzar. La Universitat de Girona n'és l'exemple més clar, però només el primer d'una llarguíssima llista. Aquesta és una tradició que connecta amb la història de l'edifici i que no s'hauria d'extingir del tot. Però creiem que la Casa de Cultura ha de ser molt més que això, i ha d'esdevenir un centre productor de cultura amb programa, personalitat i estil ben definits, punt de referència obligat per ell mateix.

Per tal d'obtenir el difícil equilibri entre les dues concepcions –que representen d'alguna manera el passat i el futur–, caldria posar en marxa un pla de gran abast, de caràcter progressiu, dividit en etapes o fases ben diferenciades:

1. Entesa total i col·laboració seriosa entre les institucions que ara per ara integren el Patronat de la casa.
2. Examen de les propostes de canvi ja elaborades en ocasions anteriors i dels resultats dels nous estudis ara encarregats.
3. Definició clara dels objectius que es proposen i de la forma de dur-los a la pràctica.
4. Creació d'un equip de persones preparades per executar els objectius acordats.
5. Reforma arquitectònica de l'immoble, adequada a les necessitats derivades dels objectius previstos.
6. Concreció d'un programa d'actuació coordinat amb les altres institucions culturals.

Tot això és el que gosem esperar per a una Casa de Cultura de demà, digna de les exigències del temps i de les necessitats de la societat gironina.